

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Handhaving	2
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Natuurbescherming	8
Ambtenarenrecht	12
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	14
Sociale zekerheid overig	16
TOZO, NOW, TOFA	17
Bestuursrecht overig	20
APV	20
Arbeidstijdenwet	20
Wet openbaarheid van bestuur	21
Vreemdelingenrecht	22
Regulier	22
MVV	23
Richtlijnen en verordeningen	25
Vreemdelingenbewaring	25

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Handhaving

JnB 2021, 684

MK ABRS, 11-08-2021, 202006003/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Maasgouw.

Zondagswet 3 lid 1

HANDHAVING. ZONDAGSWET. I.c. is niet gebleken dat met het werken met grasmaaiers, kettingzagen en andere machines een overtreding van artikel 3, eerste lid, van de Zondagswet plaatsgevonden.

Artikel 3, eerste lid, van de Zondagswet bevat geen algemeen gebod om zich op zondagen van iedere activiteit en elk gerucht te onthouden.

Uit de wetsgeschiedenis van de Zondagswet volgt dat artikel 3 van de Zondagswet niet beoogt een regeling te geven waardoor een rustlievend burger tegen een rumoerige buurman wordt beschermd. De regeling heeft tot doel rumoer in het openbare leven zoveel mogelijk te voorkomen. Daarvoor is de afstand van 200 meter met het oog op alle in het geding zijnde factoren een acceptabele grens bevonden (Handelingen II 1952-1953, blz. 2505). Om van een overtreding van artikel 3, eerste lid, van de Zondagswet te kunnen spreken is dan ook vereist dat het geluid op een afstand van meer dan 200 meter hoorbaar is. Niet is hier gebleken dat het geluid op een afstand van meer dan 200 meter hoorbaar is.

[ECLI:NL:RVS:2021:1801](https://www.eclinet.nl/ECLI/NL/RVS:2021:1801)

JnB 2021, 685

MK ABRS, 11-08-2021, 202001447/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

Wet geluidhinder (Wgh) 1, 1b lid 4, 44, 82 lid 1

HANDHAVING. DWANGSOM. LEGALISATIE. I.c. houdt de overtreding in dat in strijd met het bestemmingsplan in het pand wordt gewoond zonder dat aan de Wgh wordt voldaan.

Legalisatie betekent in dit geval daarom dat het wonen zonder dat wordt voldaan aan de Wgh, wordt toegestaan. De Stichting heeft geen omgevingsvergunning aangevraagd voor dit gebruik. Er is geen sprake van concreet zicht op legalisatie. Dat een omgevingsvergunning voor het realiseren van dove gevels is aangevraagd, leidt niet tot een ander oordeel.

[...] [Lastgeving] onder oplegging van een dwangsom [...] om het gebruik van de 80 woonunits [...] te beëindigen en beëindigd te houden. [...]

[...] 1. [...] In het pand zijn, zonder dat hiervoor een omgevingsvergunning is verleend, 80 wooneenheden gerealiseerd. [...] Volgens het college is het gebruik van het pand voor bewoning in strijd met de bestemming "Gemengd", aangezien ten aanzien van de wooneenheden, in strijd met artikel 10.1, aanhef en onder a, en artikel 10.2.2, aanhef en onder e, van de planregels, in combinatie met artikel 44 en artikel 82, eerste lid van de Wet geluidhinder (hierna: de Wgh) niet wordt voldaan aan de uit deze wet volgende voorkeurswaarden. Het college heeft daarom op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo aan de rechtsvoorgangers van de

Stichting een last onder dwangsom opgelegd om het gebruik van de 80 wooneenheden in het pand te beëindigen en beëindigd te houden.

[...] Bijzondere omstandigheden

4. Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat sprake is van concreet zicht op legalisatie, omdat een omgevingsvergunning is aangevraagd voor het realiseren van dove gevels. Volgens de rechtbank wordt het strijdige gebruik gelegaliseerd als die vergunning wordt verleend en de dove gevels worden aangebracht. Het college stelt zich op het standpunt dat de ingediende aanvraag niet kan leiden tot legalisatie. Legalisatie betekent dat de bestaande situatie - zonder feitelijke aanpassingen - door middel van een vergunning of bestemmingsplan legaal wordt. In dit geval betekent dit dat er ten tijde van het besluit op bezwaar een aanvraag had moeten zijn ingediend voor een omgevingsvergunning voor het van het bestemmingsplan afwijkende gebruik. Dat is niet gebeurd, aldus het college.

[...] 4.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld onder 3.1 van de uitspraak van 15 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2735](#), is voor concreet zicht op legalisatie van met het bestemmingsplan strijdig gebruik niet voldoende dat bij het bevoegd gezag bereidheid bestaat om mee te werken aan verlening van een omgevingsvergunning voor dat gebruik. Er moet ten minste al een begin zijn gemaakt met de voor verlening van die vergunning vereiste procedure, hetgeen niet mogelijk is zonder een aanvraag.

4.3. De overtreding houdt in dat in strijd met het bestemmingsplan in het pand wordt gewoond zonder dat aan de Wgh wordt voldaan. Legalisatie betekent in dit geval daarom dat het wonen zonder dat wordt voldaan aan de Wgh, wordt toegestaan. De Stichting heeft geen omgevingsvergunning aangevraagd voor dit gebruik. De rechtbank heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat sprake is van concreet zicht op legalisatie. De omstandigheid dat een omgevingsvergunning voor het realiseren van dove gevels is aangevraagd, leidt niet tot een ander oordeel. Daargelaten of die vergunning verleend kan worden, zou de verlening van die vergunning er niet toe leiden dat alsnog wordt voldaan aan de Wgh. Dat zou pas mogelijk het geval zijn wanneer de dove gevels daadwerkelijk zijn gerealiseerd. Ook met de realisatie van de dove gevels zou de overtreding, namelijk wonen zonder dat wordt voldaan aan de Wgh, overigens niet worden gelegaliseerd, maar zou de overtreding worden beëindigd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1791](#)

JnB 2021, 686

MK ABRS, 14-07-2021, 202005697/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Haarlemmermeer.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1, 2.1, 2.4, 5.2

Gemeentewet 125

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32, 5:39

Bestemmingsplan "Schiphol-Rijk"

Algemene Plaatselijke Verordening 2018 van de gemeente Haarlemmermeer 1:1, 2:10

HANDHAVING. DWANGSOM. BEVOEGDHEID. Verwijderen kraan op openbare parkeerplaats. Voor de publiekrechtelijke bevoegdheid tot handhavend optreden is niet van belang wie privaatrechtelijk de eigenaar is van de parkeerplaats.

[...] Bij besluit van 18 september 2018 heeft het college [appellant] onder oplegging van een dwangsom gelast om de kraan op de openbare parkeerplaats tegenover de [locatie 1] te Oude Meer te verwijderen en verwijderd te houden.

[...] 5.1. Vast staat dat [appellant] met de kraan permanent dezelfde parkeerplaats bezet houdt en dat deze plaats een openbare plaats is zoals bedoeld in artikel 1:1 van de APV. [...] Doordat de kraan van [appellant] zonder vergunning permanent dezelfde openbare parkeerplaats bezet houdt, is van publieke toegankelijkheid geen sprake meer en wordt de parkeerplaats in strijd met artikel 2:10, eerste lid, van de APV anders gebruikt dan overeenkomstig de publieke functie daarvan. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat sprake is van een overtreding van artikel 2:10, eerste lid, van de APV waartegen handhavend kan worden opgetreden. Het betoog van [appellant] op de zitting dat hij een aantal jaren geleden zelf heeft verzocht om aanleg van de openbare parkeerplaats waarop de kraan permanent stond, betekent niet dat de parkeerplaats enkel voor hem was bestemd en doet er niet aan af dat sprake is van een overtreding.

Ook de stelling van [appellant] dat het college niet bevoegd is om handhavend op te treden omdat het Hoogheemraadschap van Rijnland eigenaar is van het perceel van de parkeerplaats, slaagt niet. Voor de publiekrechtelijke bevoegdheid tot handhavend optreden is niet van belang wie privaatrechtelijk de eigenaar is van de parkeerplaats. Uit artikel 125, tweede lid, van de Gemeentewet gelezen in verbinding met artikel 5:32, tweede lid, van de Awb en artikel 2:10, eerste en tweede lid, van de APV en artikel 2.4, eerste lid, van de Wabo, vloeit voort dat het college bevoegd is om een last onder dwangsom op te leggen bij de in geding zijnde overtreding van de APV.

[...] 6.2. Aan de parkeerplaats is de bestemming "Verkeer" toegekend. Op grond van artikel 19.1 van de planregels is op de gronden met de bestemming "Verkeer" een botenkraan alleen toegestaan ter plaatse van de aanduiding "specifieke vorm van bedrijf - botenkraan". Omdat de kraan van [appellant] is aan te merken als een botenkraan en het perceel van de parkeerplaats niet de aanduiding 'specifieke vorm van bedrijf - botenkraan' als bedoeld in artikel 19.1, aanhef en onder i, van de planregels heeft, is de permanente aanwezigheid van de kraan op de parkeerplaats niet toegestaan. De rechtbank heeft terecht overwogen dat dit een overtreding van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo oplevert en dat het college bevoegd is om hiertegen handhavend op te treden. Zoals ook in 5.1 is overwogen, is voor de bevoegdheid niet van belang dat het Hoogheemraadschap van Rijnland eigenaar is van het perceel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1504](#)

JnB 2021, 687

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 29-07-2021, AWB 21/983, 21/984 en 21/1041

Gemeentewet 125

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32, 5:31d

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, onder c, 2.3a lid 1

HANDHAVING. DWANGSOM. BEVOEGDHEID. I.c. is het houden van duiven op het perceel van verzoekers in strijd met de bestemming "Wonen". De activiteit vormt een zelfstandige gebruiksfunctie die volgens het bestemmingsplan niet is toegestaan.

[...] 11.1 Niet in geschil is dat het perceel [adres] is gelegen in het bestemmingsplan "Sluitersveld" (hierna: het bestemmingsplan) en de bestemming "wonen" heeft. Het gehele perceel heeft tevens de functieaanduiding "opslag". [...]

11.2 Vast staat dat op het perceel van verzoekers geen woning aanwezig is.

[...] 11.4 Gebleken is dat verzoekers duiven houden bij wijze van hobbymatige activiteit. Met verweerder is de voorzieningenrechter vooralsnog van oordeel dat het houden van duiven bij wijze van hobbymatige activiteit mogelijk is als ondergeschikte activiteit bij de hoofdfunctie "Wonen". Nu

vast staat dat op dit perceel geen als hoofdgebouw aan te merken gebouw aanwezig is ten behoeve van de hoofdfunctie "Wonen" staat daarmee vast dat die hoofdfunctie niet is gerealiseerd. Daarmee vormt de activiteit "houden van duiven" een zelfstandige gebruiksfunctie. Die zelfstandige gebruiksfunctie is volgens het bestemmingsplan niet toegestaan.

De voorzieningenrechter is vooralsnog van oordeel dat het houden van duiven op het perceel van verzoekers daarmee in strijd is met de bestemming "Wonen".

11.5 Verzoekers hebben het standpunt ingenomen dat er geen sprake is van strijd met het bestemmingsplan aangezien binnen het bouwvlak - dat zich uitstrekt over het kadastrale perceel van verzoekers en twee daarnaast liggende kadastrale percelen - de woonfunctie wel is gerealiseerd en de hobbymatige activiteit van verzoekers daaraan ondergeschikt is.

De voorzieningenrechter volgt verzoekers niet in hun redenering. De voorzieningenrechter is vooralsnog van oordeel dat een hobbymatige ondergeschikte activiteit slechts dan niet in strijd is met het bestemmingsplan als op het perceel waarop die activiteit plaatsvindt ook de hoofdbestemming/gebruik is gerealiseerd. De voorzieningenrechter is van oordeel dat er een rechtstreekse band moet zijn tussen de eigenaar/gebruiker van het perceel en de uitgevoerde hobbymatige activiteit. In dit geval is niet in geschil dat er geen enkele band bestaat tussen de in geding zijnde hobbymatige activiteit en de eigenaren/gebruikers van de naburige percelen waarover het bouwvlak zich uitstrekt. [...]

[ECLI:NL:RBOVE:2021:3039](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 688

MK ABRs, 11-08-2021, 201908219/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Venray.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a, onderdeel 3°, 2.14

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) 2 lid 1, 3 lid 1 onder b, 10

Regeling geurhinder en veehouderij (Rgv) 2

WABO-(milieu). GEUREMISSIEFACTOREN. Omgevingsvergunning bouwen varkensstal in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan en het veranderen en het in werking hebben van een inrichting.

I.c. heeft het college voor de beoordeling van de geurbelasting van de inrichting terecht de op dat moment in bijlage 1 bij de Rgv opgenomen geuremissiefactoren gehanteerd. Verwijzing naar ABRs 15-04-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1069](#).

I.c. heeft het college bij de beslissing op een aanvraag om een vergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo gebruik mogen maken van de emissiefactoren die toen in de Rgv waren opgenomen. Bij deze beslissing is het college niet gebonden aan rijksbeleid, maar dient het daarmee wel rekening te houden.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het bouwen van een vleesvarkensstal in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan en het veranderen en het in werking hebben van een inrichting [...]

[...] - Vergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo

4.5. Uit de artikelen 2, 3 en 10 van de Wgv, in samenhang gelezen met artikel 2 van de Rgv, volgt dat het college bij de beoordeling van de geurbelasting van de inrichting de mate van geurhinder moest berekenen aan de hand van de in bijlage 1 bij de Rgv opgenomen geuremissiefactoren die op dat moment gelden. Dit heeft de Afdeling eerder overwogen in onder meer de uitspraken van 13 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3423](#), en van 15 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1069](#). De Wgv biedt niet de vrijheid om andere geuremissiefactoren te hanteren.

4.6. Ten tijde van het nemen van het besluit van 21 november 2017 waren de geuremissiefactoren in bijlage 1 bij de Rgv nog niet verhoogd. Op basis van de geuremissiefactoren zoals die op dat moment golden, kon de vergunning zoals door [appellante sub 2] aangevraagd worden verleend.

4.7. [appellant sub 1] en anderen gaan er ten onrechte van uit dat het exclusieve wettelijke toetsingskader van de Wgv buiten toepassing kan worden gelaten, indien aannemelijk zou zijn gemaakt dat dat toetsingskader niet is gebaseerd op deugdelijk milieuwetenschappelijk onderzoek. De omstandigheid dat dat aannemelijk zou zijn gemaakt is, zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 15 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1069](#), onder 2.5, op zichzelf geen grondslag om een wet in formele zin zoals de Wgv buiten toepassing te laten door andere geuremissiefactoren te hanteren dan krachtens de Wgv bij de Rgv zijn gesteld. De Afdeling ziet in hetgeen [appellant sub 1] en anderen hebben gesteld geen aanleiding om daarover nu anders te oordelen. Voor het buiten toepassing laten van de krachtens artikel 10 van de Wgv in bijlage 1 bij de Rgv opgenomen geuremissiefactoren, zoals [appellant sub 1] en anderen nastreven, bestaat onder deze omstandigheden dan ook geen grondslag.

Daarnaast gaan zij er ten onrechte van uit dat beweerdelijke strijd met rijksbeleid een grondslag is om een wet in formele zin zoals de Wgv buiten toepassing te laten.

4.8. Het college heeft bij het nemen van het besluit van 21 november 2017 voor de beoordeling van de geurbelasting van de inrichting dan ook terecht de op dat moment in bijlage 1 bij de Rgv opgenomen geuremissiefactoren gehanteerd, die waren gebaseerd op een geurreductie van 85% bij een gecombineerde luchtwasser van type BWL 2009.12. De omstandigheid dat ten tijde van dat besluit aan WUR opdracht was gegeven voor onderzoek - naar [appellant sub 1] en anderen stellen: naar aanleiding van ernstige aanwijzingen dat de luchtwassers niet de rendementen leveren die in de Rgv worden genoemd - betekent niet dat het college had mogen en moeten afwijken van het exclusieve toetsingskader van de Wgv. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het college bij de beoordeling van de geurbelasting van de inrichting onjuiste geuremissiereductiefactoren heeft gehanteerd. [...]

- Vergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo

[...] 4.10. Zoals hiervoor, onder 4.2, is overwogen, had de staatssecretaris ten tijde van het besluit van 21 november 2017 aan WUR opdracht gegeven voor onderzoek naar het geurrendement van luchtwassers. Volgens [appellant sub 1] en anderen is dat geschied naar aanleiding van ernstige aanwijzingen dat luchtwassers niet de rendementen leveren die in de Rgv worden genoemd. Dit laat echter onverlet dat de resultaten van het onderzoek van WUR pas bekend zijn geworden met de publicatie van het onderzoeksrapport in maart 2018. Daargelaten welk oordeel zou moeten worden geveld als dit ten tijde van het nemen van het besluit van 21 november 2017 al het geval was geweest, heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling dan ook terecht overwogen dat het college bij de beslissing op een aanvraag om een vergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid,

aanhef en onder c, van de Wabo gebruik heeft mogen maken van de emissiefactoren die toen in de Rgv waren opgenomen. In wat [appellant sub 1] en anderen hebben aangevoerd, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank zich ten onrechte op dit standpunt heeft gesteld. Voorts overweegt de Afdeling dat het college bij de beslissing op een aanvraag om een vergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo, niet gebonden is aan rijksbeleid, maar dat het daarmee wel rekening dient te houden. In wat [appellant sub 1] en anderen hebben aangevoerd, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat het college bij het vaststellen van de cumulatieve geurhinder, voor zover het de geurbelasting betreft die een veehouderij op een geurgevoelig object binnen een concentratiegebied buiten de bebouwde kom mag veroorzaken, geen aansluiting had mogen zoeken bij de in artikel 3, eerste lid, onder b, van de Wgv neergelegde geurnorm van 14 ouE/m³. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1800](#)

JnB 2021, 689

ABRS, 04-08-2021, 202001656/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. SPLITSBAAR BOUWPLAN. Splitsing van een bouwplan dat uit verschillende onderdelen bestaat is in beginsel niet mogelijk. Het bouwplan moet als één geheel worden beschouwd. Een bouwplan kan alleen worden gesplitst indien het bestaat uit onderdelen die in functioneel én bouwkundig opzicht van elkaar kunnen worden onderscheiden. Verwijzing naar ABRS 5 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1770](#). Uit het voorgaande volgt dat moet zijn voldaan aan cumulatieve eisen om een bouwplan te kunnen splitsen.

[...] 3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 5 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1770](#)) is splitsing van een bouwplan dat uit verschillende onderdelen bestaat in beginsel niet mogelijk. Het bouwplan moet als één geheel worden beschouwd. Een bouwplan kan alleen worden gesplitst indien het bestaat uit onderdelen die in functioneel én bouwkundig opzicht van elkaar kunnen worden onderscheiden.

4. Uit het voorgaande volgt dat moet zijn voldaan aan cumulatieve eisen om een bouwplan te kunnen splitsen. Daargelaten de vraag of een tuinhuis en een carport in functioneel opzicht van elkaar te onderscheiden zijn, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat in dit geval geen sprake is van in bouwkundig opzicht te onderscheiden onderdelen. Op de bij de aanvraag door [appellant] overgelegde bouwtekening is te zien dat bedoeld is een bouwwerk te realiseren dat op één samenstel van funderingspalen wordt gebouwd, met één samengestelde bovengrondse draagconstructie en met één dak. Dat in het bouwwerk een niet constructieve scheidingswand zal worden geplaatst, zodat het intern opgesplitst wordt in een tuinhuis en een carport, maakt niet dat sprake is van een splitsbaar bouwplan als bedoeld onder 3. Op de zitting bij de Afdeling heeft [appellant] bovendien het standpunt van het college, dat voor het splitsen van het door hem bij deze aanvraag ingediende bouwplan constructieve wijzigingen vereist zijn, bevestigd. Dat hij inmiddels opnieuw om een omgevingsvergunning heeft gevraagd met een bouwplan waarbij het tuinhuis en de carport zijn gesplitst, laat onverlet dat de rechtbank gezien het voorgaande aldus terecht heeft overwogen dat het college zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het bouwplan dat hier ter beoordeling voorligt niet splitsbaar is, zodat deze als één geheel aan de planregels bij het bestemmingsplan getoetst moet worden. Derhalve wordt niet toegekomen aan het betoog van [appellant] over het advies van de stedenbouwkundige. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1738](#)

JnB 2021, 690

MK Rechtbank Den Haag, 06-07-2021 (publ. 09-08-2021), SGR 20/1057; SGR 20/1059; SGR 20/1061

college van gedeputeerde staten van de provincie Zuid-Holland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.13 lid 1, lid 2, lid 3, 2.12 lid 1 onder a sub 3°

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 4.2

Omgevingsverordening Zuid-Holland 2019

WABO. WRO. REACTIEVE AANWIJZING. Vernietiging reactieve aanwijzing GS. I.c. wordt geoordeeld dat het zonnepark past binnen het provinciaal beleid en niet in strijd is met de richtlijnen zoals vermeld in artikel 6.9, eerste lid onder b en/of c van de

Omgevingsverordening. Verweerder heeft zich in dit geval dan ook niet in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat provinciale belangen het geven van de aanwijzing, met het oog op een goede ruimtelijke ordening, noodzakelijk maken. Het zonnepark levert bovendien een positieve bijdrage aan de provinciale belangen in het kader van de energietransitie.

Verweerder heeft op geen enkele manier inzichtelijk gemaakt hoe de reactieve aanwijzing zich verhoudt tot deze provinciale belangen. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:8130](#)

JnB 2021, 691

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 05-08-2021, HAA 21/3107

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Hollands Kroon, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder b, onder c

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 2 aanhef en onder achttien en onder d

WABO. VERGUNNINGVRIJ. Aanleg 20 kV elektriciteitsverbinding. Artikel 2, aanhef en onder achttien en onder d van Bijlage II van het Bor brengt met zich mee dat i.c. geen omgevingsvergunning is vereist voor het aanbrengen aldaar en/of de gronden gebruiken voor het hebben van de elektriciteitsverbindingen. Mede gelet op de aangehaalde Nota van toelichting bij het Besluit omgevingsrecht, waarbij dit onderdeel is ingevoerd en waar de besluitgever toelicht dat ook grotere doorvoerleidingen vergunningvrij (kunnen) zijn, en het feit dat uit de titel van het Hoofdstuk waarin het bedoelde artikel 2 is opgenomen en de aanhef van het artikel, volgt – ondanks de moeizame formulering van de aanhef van het onderdeel achttien – dat dat de besluitgever bedoeld heeft vergunningplicht in verband met bestemmingsplanregels voor ondergrondse leidingstelsels geheel uit te sluiten.

[ECLI:NL:RBNHO:2021:6584](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 692

MK ABRS, 04-08-2021, 202101690/1/R1

raad van de gemeente Bloemendaal, verweerder.

Wet natuurbescherming 2.8

NATUURBESCHERMING. STIKSTOF. AERIUS-CALCULATOR. Vaststelling bestemmingsplan "Dennenheuvel 2020". Eindrapport Adviescollege Meten en Berekenen Stikstof van 15 juni 2020. I.c. wordt in het algemene betoog van de Vereniging geen aanleiding gevonden voor het oordeel dat de gevolgen van dit plan voor het Natura 2000-gebied Kennemerland-Zuid als gevolg van het gebruik van AERIUS Calculator in dit geval zijn onderschat.

De omstandigheid dat AERIUS regelmatig wordt aangepast naar aanleiding van nieuwe gegevens en inzichten betekent niet dat de raad zich bij de vaststelling van het plan niet kan baseren op de versie van AERIUS die dan beschikbaar is en geschikt is voor het maken van de stikstofdepositieberekeningen. Verwijzing naar ABRS 22-04-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1110](#), (r.o. 12.11).

[...] Bij besluit van 28 januari 2021 heeft de raad het bestemmingsplan "Dennenheuvel 2020" vastgesteld.

[...] AERIUS Calculator

9. De Vereniging betoogt dat voor de berekening van de stikstofdepositie ten onrechte gebruik is gemaakt van AERIUS Calculator. Volgens haar bevat dit instrument een aantal gebreken waardoor op grond hiervan niet de zekerheid kan worden verkregen dat het plan geen negatieve effecten zal hebben.

- Adviescollege Meten en Berekenen Stikstof

10. De Vereniging wijst erop dat in het eindrapport van het Adviescollege Meten en Berekenen Stikstof, "Meer meten, robuuster rekenen", van 15 juni 2020 (hierna: het Eindrapport) staat dat het Adviescollege constateert dat AERIUS, voor zover dat wordt gebruikt voor vergunningverlening, in zijn huidige vorm, niet doelgeschikt is.

10.1. Het Adviescollege heeft samenvattend geconcludeerd dat de huidige rekenmethodiek die wordt toegepast binnen AERIUS Calculator op dit moment niet doelgeschikt is, omdat de mate van detaillering in de berekening van de depositie niet in balans is met de onzekerheid van de verschillende factoren die de depositie bepalen en er ongelijkheid is in de beoordeling van de verkeersbijdrage ten opzichte van andere bronnen. Op de vraag of er een risico is dat door toepassing van AERIUS de stikstofdepositie op bepaalde Natura 2000-gebieden toeneemt, waardoor de instandhoudingsdoelen in gevaar komen, wordt in paragraaf 3.2.1 van het Eindrapport geconcludeerd dat het gebruik van een beoordelingsdrempel van 0,005 mol/ha per jaar in een AERIUS-berekening suggereert dat alle bronnen die leiden tot die depositie goed in kaart zijn gebracht. Hiermee is de kans op een onverhoopte toename van de stikstofdepositie beperkt. Op dit aspect oordeelt het Adviescollege daarom dat de toepassing van de AERIUS-systematiek geen risico heeft op toename van de stikstofdepositie. Gelet op deze conclusie in het Eindrapport ziet de Afdeling in het algemene betoog van de Vereniging geen aanleiding voor het oordeel dat de gevolgen van dit plan voor het Natura 2000-gebied Kennemerland-Zuid als gevolg van het gebruik van AERIUS Calculator in dit geval zijn onderschat. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat in het Stikstofonderzoek staat dat de maximale stikstofdepositie in de bestaande situatie is berekend op 14,20 mol N/ha/jaar, in de aanlegfase op maximaal 2,56 mol N/ha/jaar en in de gebruiksfase op maximaal 1,48 mol N/ha/jaar. [...].

- Geautomatiseerde besluitvorming

[...] 11.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 18 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2454](#), onder 23, dient een belanghebbende die opkomt tegen een besluit ter onderbouwing waarvan met toepassing van het programma AERIUS Calculator een onderzoek naar de effecten van stikstof is gedaan, inzage te kunnen hebben in de gemaakte keuzen bij de

invoer in het programma AERIUS Calculator. Dit brengt mee dat de aan het gebruik van het programma AERIUS Calculator ten grondslag liggende gegevens van de gebruiker, dat wil zeggen diens maatwerk invoergegevens, uit eigen beweging op papier of anderszins waarneembaar worden overgelegd als op de zaak betrekking hebbende gegevens. Daarbij is voldoende dat in of met het besluit duidelijk is gemaakt welke keuzen bij de invoer zijn gemaakt ten aanzien van de maatwerk invoergegevens. Indien belanghebbenden aangeven voor de onderbouwing van hun beroep tevens behoefte te hebben aan (informatie over) standaardgegevens indien die niet in of met het besluit inzichtelijk zijn gemaakt, dan moet het bestuursorgaan deze op verzoek van belanghebbenden ter beschikking stellen op papier of in andere leesbare of waarneembare vorm of de mogelijkheid bieden deze in te zien. Van belanghebbenden kan worden gevergd hun verzoek om informatie en inzage in de maatwerk en standaard invoergegevens en de op basis daarvan met AERIUS Calculator verrichte berekeningen tijdig in de procedure te doen. Daarbij dient - zo mogelijk - te worden aangegeven welke specifieke gegevens het betreft, opdat het bestuursorgaan daar zo gericht en duidelijk mogelijk inzage in kan geven.

11.2. In het Stikstofonderzoek en de daarbij behorende bijlagen is inzichtelijk gemaakt op welke keuzen, gegevens en aannames het Stikstofonderzoek is gebaseerd. Over de standaardgegevens heeft de opsteller van het Stikstofonderzoek ter zitting toegelicht dat deze op internet zijn gepubliceerd. Daarbij is ook toegelicht dat de vaste rekenmodules Operationeel Prioritaire Stoffen Model (OPS) en de Standaard Rekenmethode 2 (SRM2) op de website van het RIVM onderscheidenlijk in de Regeling beoordeling luchtkwaliteit 2007, zijn beschreven. Ter zitting heeft de Vereniging bevestigd dat zij de raad niet heeft verzocht om de door haar niet gevonden standaardgegevens ter beschikking te stellen. De Vereniging heeft verder niet geconcretiseerd welke invoergegevens volgens haar niet inzichtelijk of niet juist zijn. Gelet hierop geeft de enkele stelling dat sprake is van een 'black box' geen aanleiding voor het oordeel dat de raad het besluit onvoldoende heeft gemotiveerd. Wat betreft het betoog dat onduidelijk is of bij het maken van de berekening met AERIUS Calculator wel rekening is gehouden met een toename van emissies door het bijschakelen van conventionele energiecentrales als gevolg van deze ontwikkeling, is van belang dat deze energiecentrales aan de hiervoor geldende regelgeving dienen te voldoen. Over nieuwe versies van AERIUS Calculator heeft de Afdeling eerder al overwogen dat de omstandigheid dat AERIUS regelmatig wordt aangepast naar aanleiding van nieuwe gegevens en inzichten niet betekent dat de raad zich bij de vaststelling van het plan niet kan baseren op de versie van AERIUS die dan beschikbaar is en geschikt is voor het maken van de stikstofdepositieberekeningen (zie de uitspraak van 22 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1110](#), onder 12.11). [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1760](#)

JnB 2021, 693

MK Rechtbank Noord-Holland, 12-08-2021, HAA 20/2117 en HAA 20/2181

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Holland, verweerder.
Wet natuurbescherming (Wnb) 3.5, 3.8

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMINGSONTHEFFING. Verlenen ontheffing van verboden Wnb voor werkzaamheden op Circuit Zandvoort. I.c. heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen andere bevredigende oplossing bestaat en sprake is van dwingende redenen van groot openbaar belang die de ontheffing rechtvaardigen. Omdat de verstoring van exemplaren van de zandhagedis en de rugstreeppad

en de aantasting van de vaste rust- en verblijfplaatsen van deze soorten in dit geval beperkt is en ook grotendeels tijdelijk, heeft verweerder dit belang minder zwaar mogen laten wegen dan de dwingende redenen van groot openbaar belang.

[...] 1.1 Bij het primaire besluit (hierna ook: de ontheffing) heeft verweerder - onder voorschriften en beperkingen - aan derde-partij op grond van artikel 3.8, eerste lid, van de Wnb voor de periode van 23 augustus 2019 tot en met 30 april 2020 ontheffing verleend van:

- artikel 3.5, tweede lid, van de Wnb, voor zover het betreft het opzettelijk verstoren van exemplaren van de rugstreeppad en de zandhagedis;
- artikel 3.5, vierde lid, van de Wnb, voor zover het betreft het beschadigen of vernielen van voortplantingsplaatsen of rustplaatsen van exemplaren van de rugstreeppad en zandhagedis.

1.2 De ontheffing heeft betrekking op werkzaamheden op het circuit Zandvoort (hierna ook: CZ) die bestaan uit graafwerkzaamheden waarbij zand wordt ontgraven en opgehoogd, asfalteringswerkzaamheden, de realisatie van (tijdelijke) tribunes, de realisatie van een keerwand, de realisatie van tunnels, het verbreden en versterken van paden, de aanleg van enkele paden en het verplaatsen van een pad met talud in het gebied naast het CZ.

[...] Andere bevredigende oplossing

[...] 6.3 De rechtbank stelt voorop dat verweerder beoordelingsvrijheid heeft bij het beantwoorden van de vraag of er een andere bevredigende oplossing bestaat als bedoeld in artikel 3.8, vijfde lid, onder a, van de Wnb. Bij de beantwoording van deze vraag moet worden gekeken naar het doel van de ingreep.⁹ in dit geval het mogelijk maken van de Dutch Grand Prix op het CZ. Bij de beoordeling geldt verder als uitgangspunt dat het CZ een bestaande inrichting is waarbinnen (Formule 1-) races en de aanwezigheid van grote aantallen bezoekers reeds zijn toegestaan. De ingrepen waarvoor de ontheffing is gevraagd zijn gebonden aan deze specifieke locatie.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder afdoende gemotiveerd dat het plaatsen van de in de aanvraag opgenomen tribunes nodig is om de Dutch Grand Prix gelet op het beoogd aantal bezoekers en andere aanwezigen veilig en ordelijk te laten verlopen. De door eiseressen voorgestelde beperking van het aantal bezoekers heeft daarbij, gelet op de financiële haalbaarheid van het evenement, niet als een andere bevredigende oplossing te gelden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder verder afdoende gemotiveerd dat voor het realiseren van de toegangsweg en -paden evenmin een andere bevredigende oplossing bestaat. Gelet derhalve op de door verweerder gegeven motivering heeft hij zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen andere bevredigende oplossing bestaat.

Dwingende redenen van groot openbaar belang

[...] 7.3.1 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat sprake is van dwingende redenen van groot openbaar belang die de ontheffing rechtvaardigen. Ook bij deze beoordeling neemt de rechtbank in aanmerking dat het CZ een bestaande inrichting is waarbinnen (Formule 1-) races en de aanwezigheid van grote aantallen bezoekers reeds zijn toegestaan. Volgens de rechtbank is een dwingende reden van groot openbaar belang met name gelegen in het naar de eisen van deze tijd weer mogelijk maken van een topsportevenement met statuut en met grote nationale en internationale belangstelling. Het gaat om één van de meest bekeken sportevenementen ter wereld waarmee niet slechts een tijdelijk belang wordt nagestreefd. Verweerder heeft in reactie op de stelling van eiseres sub 1 dat dit sportbelang niet opgaat afdoende toegelicht dat de wijzigingen waarin de ontheffing voorziet nodig zijn om de Formule 1 weer veilig en ordelijk te kunnen organiseren. Door eiseressen is niet gemotiveerd weersproken dat grote aantallen bezoekers nodig zijn om een dergelijk evenement te kunnen bekostigen. Met verweerder is de rechtbank verder van oordeel dat aannemelijk is dat het CZ en Zandvoort door het organiseren van de Dutch Grand Prix een grote exposure zullen krijgen en dat

ook aannemelijk is dat die gepaard zal gaan met een economische impuls. Verweerder heeft daarbij de directe en afgeleide (sociaal)economische impulsen op zowel de korte als lange termijn waarop in verschillende (beleid)stukken wordt gewezen van belang kunnen achten. Door te wijzen op het belang dat door meerdere overheidslagen aan het evenement wordt toegekend, heeft verweerder verder afdoende gemotiveerd dat de omstandigheid dat het evenement niet vanuit de publieke maar de private sector wordt georganiseerd, niet afdoet aan het openbaar belang dat ermee is gemoeid.

7.3.2 Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State onder verwijzing naar Europese jurisprudentie heeft overwogen, onder meer in zijn uitspraak van 26 oktober 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2788](#)), dient het belang dat met de uitvoering van een project is gediend te worden afgewogen tegen de mate waarin de (voortplantings- en vaste rust- of verblijfplaatsen van de) beschermde soorten worden aangetast. Omdat, zoals volgt uit hetgeen hierna wordt overwogen, de verstoring van exemplaren van de zandhagedis en de rugstreeppad en de aantasting van de vaste rust- en verblijfplaatsen van deze soorten in dit geval beperkt is en ook grotendeels tijdelijk, is de rechtbank van oordeel dat verweerder de dwingende redenen van groot openbaar belang zwaarder heeft mogen laten wegen dan het belang van het voorkomen van het opzettelijk verstoren van de exemplaren van de beschermde soorten en het beschadigen of vernielen van hun voortplantingsplaatsen of rustplaatsen.

[...] 11. De beroepen zijn ongegrond. [...]
[ECLI:NL:RBNHO:2021:6790](#)

Bij deze uitspraak is een nieuwsbericht ("[Beroepen milieuorganisaties tegen ontheffing Circuit Zandvoort ongegrond](#)") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2021, 694

MK CRvB, 12-08-2021, 20/3011 AW

Kroon, vertegenwoordigd door de Minister voor Rechtsbescherming.

Grondwet 117 lid 1

Richtlijn 2000/78/EG van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep (Richtlijn)

Wet rechtspositie rechterlijke ambtenaren (Wrra) 46h

AMBTENARENRECHT. EERVOL ONTSLAG RECHTER-PLAATSVERVANGER IN VERBAND MET HET BEREIKEN VAN DE WETTELIJK GESTELDE LEEFTIJDGREN. GEEN VERBODEN LEEFTIJDSONDERSCHIED. Er is sprake van een objectieve rechtvaardiging voor het uit artikel 46h, derde lid, Wrra voortvloeiende onderscheid naar leeftijd. Dit onderscheid levert daarom geen verboden leeftijdsonderscheid op.

Appellant is eervol ontslag verleend uit zijn ambt van rechter-plaatsvervanger in verband met het bereiken van de wettelijk gestelde leeftijdsgrens.

Raad: 3.5. Aan de ontslagleeftijd van zeventig jaar voor rechterlijk ambtenaren heeft de wetgever twee doelstellingen ten grondslag gelegd. De eerste doelstelling is het bevorderen van de doorstroming binnen de rechterlijke organisatie als onderdeel van de arbeidsmarktdoelstellingen en

de tweede doelstelling is het waarborgen van de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht. Deze doelstellingen zijn legitiem, zoals appellant ook erkent. [...]

3.6. Het betoog dat de verplichte ontslagleeftijd voor rechters een ongerechtvaardigde ongelijke behandeling oplevert ten opzichte van leden van andere (juridische) beroepsgroepen, wordt niet gevolgd. [...]

3.7.1. Over de vraag of het verschil in behandeling tussen rechterlijk ambtenaren die de leeftijd van zeventig jaar hebben bereikt en rechterlijk ambtenaren die de leeftijd van zeventig jaar nog niet hebben bereikt objectief gerechtvaardigd is te achten, overweegt de Raad als volgt. De Raad is van oordeel dat het hanteren van een vaste ontslagleeftijd voor rechterlijk ambtenaren een passend middel is om de onder 3.5 verwoorde doelstellingen te bereiken. Daarmee wordt immers bereikt dat er functies beschikbaar komen voor andere, jongere rechterlijk ambtenaren met de vereiste kwalificaties. De minister heeft er in dit verband op gewezen dat rechterlijk ambtenaren voor het leven worden benoemd en dat er een beperkt aantal plaatsen beschikbaar is. In die situatie is een vaste ontslagleeftijd een niet onredelijk middel om de werkgelegenheid op billijke wijze tussen de generaties te verdelen en ontstaat er een evenwichtige en diverse personeelsopbouw, die bijdraagt aan de kwaliteit van de rechtspraak. Door een vaste ontslagleeftijd is bovendien het vertrek van rechterlijk ambtenaren voorzienbaar, zodat tijdig voor opvolging kan worden gezorgd. De maatregel draagt dus duidelijk bij aan de doorstroming. Daarnaast wordt met een vaste ontslagleeftijd voorkomen dat individuele beslissingen over het functioneren van oudere rechters moeten worden genomen. Gelet op de benoeming voor het leven (onafzetbaarheid) draagt dit bij aan het waarborgen van de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht. [...]

3.7.2. Het voorgaande is, anders dan appellant heeft betoogd, ook relevant voor rechters-plaatsvervangers. Ook voor rechters-plaatsvervangers geldt dat het aantal beschikbare plekken beperkt is, dat bij ontslag een plek vrijkomt die door een jongere kan worden ingenomen en dat, naar mate de leeftijd vordert, meer geschillen kunnen ontstaan over de geschiktheid.

3.7.3. Wat betreft de vaststelling van de leeftijdsgrens op zeventig jaar is de Raad van oordeel dat de toepassing van die leeftijdsgrens, die leidt tot de uittreding van de oudste beroepsbeoefenaren, de werkgelegenheid van jongere beroepsbeoefenaren kan bevorderen, niet onredelijk lijkt en dat die leeftijd voldoende vergevorderd lijkt om als einde van de aanstelling als rechterlijk ambtenaar te dienen. [...]

3.7.4. Wat betreft de noodzakelijkheid is de Raad van oordeel dat de ontslagleeftijd van zeventig jaar de belangen van de betrokken rechterlijk ambtenaren niet buitensporig schaadt en dus niet verder gaat dan noodzakelijk is om de nagestreefde doelstellingen te bereiken. De leeftijdsgrens van zeventig jaar is een aantal jaren hoger dan de AOW-leeftijd, op welke leeftijd aanspraak kan worden gemaakt op een ouderdomspensioen waarvan de hoogte niet als onredelijk kan worden beschouwd. Die leeftijdsgrens maakt het voor rechterlijk ambtenaren dus mogelijk om hun loopbaan gedurende een zekere periode voort te zetten terwijl zij al een ouderdomspensioen (kunnen) ontvangen. Verder vormt de leeftijdsgrens geen belemmering om actief te blijven op de arbeidsmarkt in een (juridische) functie zonder leeftijdsgrens. [...]

3.7.5. Dat de gemiddelde levensverwachting sinds de introductie van de wettelijke leeftijdsgrens voor rechters aanzienlijk is gestegen, leidt niet tot het oordeel dat de wetgever door het handhaven van die leeftijdsgrens de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid te buiten is gegaan. Uit het arrest Fuchs en Köhler ([ECLI:EU:C:2011:508](#), red.), punt 41 e.v., blijkt dat een wijziging van de context van een wet, die inhoudt dat het doel van een wet wordt gewijzigd, niet uitsluit dat deze een legitiem doel nastreeft in de zin van artikel 6, eerste lid, van de Richtlijn. De omstandigheden kunnen wijzigen en

de wet kan toch worden gehandhaafd om een andere reden. Ook kan er sprake zijn van verschillende, al dan niet samenhangende, doelstellingen met een verschillende rangorde van belangrijkheid. Uit 3.7.1 tot en met 3.7.4 blijkt dat de leeftijdsgrens van zeventig jaar voor rechters ook nu nog voldoende gerechtvaardigd wordt door de daarmee nagestreefde doelstellingen.

3.7.6. Dat het beleid van de regering in zijn algemeenheid is gericht op langer doorwerken en een latere pensionering, leidt evenmin tot een ander oordeel. Zoals opgemerkt in 3.7.4 is de verplichte ontslagleeftijd voor rechters nog steeds enkele jaren hoger dan de AOW-leeftijd. Dat het verschil tussen de AOW-leeftijd en de verplichte ontslagleeftijd voor rechters kleiner is dan bij de introductie van de leeftijdsgrens voor rechters, wil niet zeggen dat de leeftijdsgrens van zeventig jaar een onredelijk middel is om de nagestreefde doelstellingen te bereiken. Ook kan niet worden gesproken van incoherent beleid.

3.7.7. Het betoog van appellant dat de nagestreefde doelstellingen ook kunnen worden bereikt zonder leeftijdsgrens voor rechters-plaatsvervangers, omdat ervoor kan worden gekozen om rechters-plaatsvervangers die niet functioneren niet langer op te roepen, wordt niet gevolgd. Dit zorgt er immers voor dat er individuele beslissingen moeten worden genomen over het functioneren van oudere rechters-plaatsvervangers en werkt een ongewenste discussie en procedures over de geschiktheid van rechters-plaatsvervangers in de hand. Hiermee wordt juist afbreuk gedaan aan de andere doelstelling van de leeftijdsgrens, namelijk het waarborgen van de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht. De minister heeft er terecht op gewezen dat de onafhankelijkheid van rechters-plaatsvervangers evenzeer gewaarborgd moet worden als die van andere rechters.

3.8. Appellant is inmiddels op grond van artikel 3.3 van de Tweede Verzamelspoedwet COVID-19 benoemd als rechter-plaatsvervanger voor de duur van drie jaar, tot aan de leeftijd van 73 jaar. Anders dan appellant heeft aangevoerd, maakt dit niet dat de algemene leeftijdsgrens van zeventig jaar niet meer actueel is en deze leeftijdsgrens in redelijkheid niet langer kan worden gehandhaafd. Het doel van de tijdelijke benoeming van rechtersplaatsvervangers die de leeftijd van zeventig jaar hebben bereikt, is specifiek gericht op het tijdelijk verhogen van de capaciteit die nodig is om de achterstanden in te lopen in verband met de uitbraak van COVID-19. [...] De Raad leidt [...] af dat het bij de tijdelijke verhoging van de leeftijdsgrens onder de Tweede Verzamelspoedwet COVID-19 gaat om een tijdelijke bijzondere maatregel voor een uitzonderlijke situatie die niet afdoet aan de actualiteit of de rechtmatigheid van de leeftijdsgrens van zeventig jaar in zijn algemeenheid.

3.9. Uit wat in 3.4 tot en met 3.8 is overwogen volgt dat sprake is van een objectieve rechtvaardiging voor het uit artikel 46h, derde lid, Wra voortvloeiende onderscheid naar leeftijd. Dit onderscheid levert daarom geen verboden leeftijds onderscheid op. Het beroep tegen het bestreden besluit slaagt niet en zal daarom ongegrond worden verklaard.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1803](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 695

MK CRvB, 05-08-2021 (publ. 10-08-2021), 20/149 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Schattingsbesluit) 8 lid 2

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. MAATMAN. Bij de vaststelling van het recht op uitkering is het maatmaninkomen van appellante op juiste wijze vastgesteld. Gelet op artikel 8, tweede lid, van het Schattingsbesluit wordt bij een herziening van de uitkering voor wat betreft het maatmaninkomen geen rekening gehouden met na de eerste vaststelling feitelijk opgetreden wijzigingen in het maatmaninkomen, maar wordt volstaan met een indexering op de wijze zoals in dat artikellid is bepaald. Het Uvw heeft er terecht op gewezen dat dit kan meebrengen dat in de loop der tijd het geïndexeerde maatmaninkomen enerzijds en de feitelijke verdiensten uit de gerealiseerde restverdiencapaciteit anderzijds geen gelijke tred meer met elkaar houden. Dit maakt echter niet dat het Uvw geen toepassing mocht geven aan de dwingendrechtelijke bepaling van artikel 8, tweede lid, van het Schattingsbesluit. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1972](https://www.ecli.nl/crvb/2021/1972)

JnB 2021, 696

MK CRvB, 05-08-2021 (publ. 10-08-2021), 20/898 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong 1:4 lid 1 aanhef en onder e, 1a:2, 1a:6

WAJONG. “STUDERENDE”. Appellant is terecht aangemerkt als studerende als bedoeld in artikel 1:4, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wajong.

4.3. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat appellant terecht als studerende is aangemerkt, als bedoeld in artikel 1:4, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wajong. Appellant wordt niet gevolgd in zijn stelling dat het Uvw onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar het [College] en onvoldoende naar de feitelijke situatie heeft gekeken. Het Uvw heeft zich gebaseerd op de informatie op de website van het [College], de verkregen informatie van appellant, ouders en directrice van het [College] en inzichtelijk de redenen uiteengezet waarom sprake is van onderwijs of opleiding als bedoeld in artikel 1:4, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wajong. Volgens de informatie op de website van het [College] wordt aan jongeren met een verstandelijke beperking van 18 tot 30 jaar een leer-werktraject aangeboden, dat in ongeveer een jaar opleidt voor het landelijk erkende SVH horeca diploma op het niveau van horeca assistent. In het kader van dit leer-werktraject worden onder begeleiding van leermeesters werkzaamheden verricht in [opleidingsrestaurant], het opleidingsrestaurant van het [College]. Zodra het certificaat van horeca assistent is behaald doet het [College] haar uiterste best om een passende vervolgplek te zoeken richting betaald werk of arbeidsmatige dagbesteding, bijvoorbeeld in een restaurant, kantine, lunchroom of bij een slager of bakker. Deze informatie wordt bevestigd door de van de directrice van het [College] verkregen informatie en het in hoger beroep overgelegde stuk van een senior consulent passend onderwijs van het [College], waarin gesproken wordt over ‘dagbesteding plus’. Gelet hierop hebben de activiteiten die appellant ten tijde in geding verrichtte voor het [College] en restaurant [opleidingsrestaurant] onmiskenbaar een opleidingsdoel, waardoor deze zich onderscheiden van activiteiten in het kader van dagbesteding. Anders dan appellant ter zitting heeft betoogd is daarbij niet doorslaggevend dat niet iedere deelnemer in het leer-werktraject het certificaat van horeca assistent weet te behalen of kan uitstromen naar betaald werk. Evenmin is relevant dat het [College] een indicatie voor dagbesteding als toelatingseis hanteert en het leer-werktraject door de deelnemers aan het traject kennelijk wordt bekostigd uit hun persoonsgebonden budget. Met de stelling ten slotte dat het

[College] geen BRIN nummer heeft zoals onderwijsinstellingen dat wel hebben, gaat appellante eraan voorbij dat het bij de categorie van artikel 1:4, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wajong nu juist gaat om niet op grond van de Wet op de studiefinanciering 2000 erkende opleidingen.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1974](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2021, 697

MK CRvB, 03-08-2021 (publ. 09-08-2021), 19/5394 IOAW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

IOAW 6 lid 1 onder a, 37 lid 1 onder a, b en c

PW 13 lid 1 aanhef en onder e, 13 lid 4

IOAW. VERBLIJF BUITENLAND. “TIJDELIJK VERBLIJF”. Uit de uitspraak van de Raad van 7 juni 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:2319](#) volgt, voor zover hier van belang, dat voor invulling van het begrip “tijdelijk verblijf” in de zin van artikel 6, eerste lid, onder a, van de IOAW, aansluiting kan worden gezocht bij artikel 13, eerste lid, aanhef en onder e, van de WWB. Op grond van dit artikellid mag een bijstandsgerechtigde persoon per kalenderjaar maximaal vier weken per jaar buiten Nederland verblijven met behoud van zijn bijstand. Deze uitspraak heeft zijn toepassing behouden onder de sinds 1 januari 2015 geldende PW omdat betreffend artikellid ongewijzigd is opgenomen in artikel 13, eerste lid, aanhef en onder e, van de PW. Aan het in de genoemde uitspraak gegeven oordeel dat voor de maximale verblijfsduur in het buitenland aansluiting kan worden gezocht bij de WWB, nu PW, ligt onder meer ten grondslag dat het hierbij in wezen gaat om een nadere uitwerking van het zowel aan de IOAW als de WWB en de PW ten grondslag liggend territorialiteitsbeginsel. Appellant is vanwege duurzame arbeidsongeschiktheid ontheven van de aan de IOAW-uitkering verbonden verplichtingen zoals genoemd in artikel 37, eerste lid, aanhef en onder a, b en c. Appellant is niet ontheven van de verplichting om mee te werken aan een onderzoek naar de mogelijkheden om arbeid te verrichten. I.c. ligt uitsluitend nog de vraag voor of appellant gelijkgesteld moet worden met een pensioengerechtigde die bijstand ontvangt en voor wie dus definitief geen arbeidsverplichtingen meer gelden en die, in tegenstelling tot appellant, wel dertien weken in het buitenland mag verblijven. De Raad beantwoordt deze vraag ontkennend. Appellant is weliswaar op grond van volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid ontheven van een aantal van de aan zijn IOAW-uitkering verbonden arbeidsverplichtingen, maar dit geldt voor een tijdelijke, dus geen onbeperkte periode. Bovendien is appellant niet van alle aan de IOAW verbonden arbeidsverplichtingen ontheven. Gelet hierop kan er, anders dan appellant heeft gesteld, niet vanuit gegaan worden dat op hem definitief geen arbeidsverplichtingen meer van toepassing zijn, zoals dit bij een pensioengerechtigde wel het geval is.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1919](#)

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 698

MK CRvB, 20-07-2021 (publ. 02-08-2021), 20/3622 Tozo

dagelijks bestuur van WerkSaam Westfriesland.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo) 2 lid 1

TOZO. INSCHRIJVING IN HANDELSREGISTER VAN DE KAMER VAN KOOPHANDEL. Er bestaat geen aanleiding om te oordelen dat aan de in artikel 2, eerste lid, van de Tozo gestelde voorwaarde van inschrijving van de zelfstandige in het handelsregister op 17 maart 2020 als zodanig verbindende kracht moet worden ontzegd, dan wel om die voorwaarde in het geval van appelllant buiten toepassing te laten.

Afwijzing aanvraag voor bijstand op grond van de Tozo.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. De Tozo is een algemene maatregel van bestuur die bij Koninklijk Besluit van 17 april 2020 (Stb. 2020, 118) is vastgesteld en waaraan terugwerkende kracht is gegeven tot en met 1 maart 2020. De Tozo bevat tijdelijke regels over bijstandsverlening aan zelfstandigen die financieel getroffen zijn door de gevolgen van de crisis in verband met COVID-19. De Tozo vindt, evenals het Besluit bijstandsverlening zelfstandigen 2004 (Bbz 2004), zijn grondslag in artikel 78f van de Participatiewet. [...]

4.3. Niet in geschil is dat appelllant op basis van artikel 2, eerste lid van de Tozo geen recht op algemene bijstand heeft omdat hij geen zelfstandige is die op 17 maart 2020 stond ingeschreven in het handelsregister van de Kamer van Koophandel.

4.4. De onder 3 weergegeven beroepsgronden van appelllant richten zich tegen de toepassingsvoorwaarde om op 17 maart 2020 bij de Kamer van Koophandel ingeschreven te staan. De Tozo is een algemeen verbindend voorschrift dat geen wet in formele zin is.

4.5. Een algemeen verbindend voorschrift dat geen wet in formele zin is, kan door de rechter in een zaak over een besluit dat op zo'n voorschrift berust, worden getoetst op rechtmatigheid. In het bijzonder gaat het daarbij om de vraag of het voorschrift niet in strijd is met hogere regelgeving. De rechter komt tevens de bevoegdheid toe te bezien of het betreffende algemeen verbindend voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het in geding zijnde besluit. Bij die indirecte toetsing van het algemeen verbindend voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer, waarbij de toetsing wordt verricht op de wijze als door de Raad is uiteengezet in zijn uitspraak van 1 juli 2019 ([ECLI:NL:CRVB:2019:2016](#)). Zoals in die uitspraak is overwogen, kan de enkele strijd met formele beginselen als het beginsel van zorgvuldige besluitvorming (artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht) en het motiveringsbeginsel niet leiden tot het onverbindend achten van een algemeen verbindend voorschrift. Als de bestuursrechter als gevolg van een gebrekkige motivering of onzorgvuldige voorbereiding van het voorschrift niet kan beoordelen of er strijd is met hogere regelgeving, de algemene rechtsbeginselen of het evenredigheidsbeginsel, kan hij het voorschrift wel buiten toepassing laten en een daarop berustend besluit vernietigen.

4.5.1. Volgens de nota van toelichting bij de Tozo (p. 7, 8, 11 en 40; Stb. 2020, 118) derven veel zelfstandigen als gevolg van de coronacrisis en ook als gevolg van de maatregelen van de rijksoverheid om de verspreiding van het coronavirus te beteugelen, buiten hun invloedssfeer inkomsten en worden veel zelfstandigen met acute financiële problemen geconfronteerd. Deze coronacrisis kan niet als normaal ondernemersrisico worden aangemerkt. Daarom acht de regering

het gerechtvaardigd en noodzakelijk om zelfstandigen die als gevolg van de coronacrisis in financiële problemen zijn geraakt, tijdelijk te ondersteunen. De vermindering van inkomsten bij zelfstandigen heeft inmiddels bij gemeenten geleid tot een ongekend hoog aantal aanvragen voor inkomensondersteuning van het Bbz 2004. De nood bij zelfstandigen is hoog. Het Bbz 2004 is in deze uitzonderlijke tijd alleen al vanwege de uitvoerbaarheid niet het geijkte instrument om deze nood tijdig te lenigen. Een snel uitvoerbare noodregeling is daarvoor nu echt noodzakelijk. De regering komt daarom met de Tozo om deze zelfstandigen met een aanvullende inkomensondersteuning en kapitaalverstrekking tijdelijk tegemoet te komen en hen in staat te stellen de komende periode zo goed mogelijk door te komen en om uiteindelijk weer volledig zelfstandig in het bestaan te voorzien. Om deze zelfstandigen zo snel mogelijk te helpen en inkomenszekerheid te bieden, heeft bij de vormgeving van deze tijdelijke noodregeling de snelle uitvoerbaarheid door gemeenten centraal gestaan. Een voorwaarde om te worden aangemerkt als zelfstandige is dat moet zijn voldaan aan de wettelijke vereisten voor de uitoefening van het bedrijf of zelfstandig beroep, zoals bijvoorbeeld ingeschreven staan in het handelsregister van de Kamer van Koophandel. Bedoeld is alleen zelfstandigen die reeds op de dag van de aankondiging van deze maatregel, 17 maart 2020, als zodanig werkzaam waren, in aanmerking te laten komen voor bijstand op grond van dit besluit. Om reden van eenvoudige verificatie is dit criterium geformaliseerd in de eis dat de zelfstandige op 17 maart 2020 ingeschreven moet staan in het handelsregister van de Kamer van Koophandel. Daarnaast geldt dat die zelfstandige moet hebben verklaard dat diens bedrijf financieel is geraakt als gevolg van de coronacrisis. Zodoende strekt de kring van rechthebbenden zich alleen uit tot zelfstandigen die als gevolg van de coronacrisis in de omstandigheid verkeren dat zij zijn aangewezen op bijstand op grond van dit besluit.

Met artikel 17 maakt de regering het mogelijk om de kring van rechthebbenden van dit besluit uit te breiden. Deze grondslag kan bijvoorbeeld worden gebruikt om zelfstandigen toe te voegen die hun bedrijf of zelfstandig beroep in Nederland hebben, maar in een andere lidstaat van de Europese Unie wonen en visa versa. Verder is op dit moment niet zuiver te overzien of er andere groepen zelfstandigen zijn die voor de regeling in aanmerking moeten kunnen komen. Afhankelijk van de (politieke) omstandigheden in aanloop naar en na publicatie van dit besluit kunnen ertoe leiden dat de doelgroep van het besluit moet worden uitgebreid. De mogelijkheid om dat bij ministeriële regeling te kunnen doen zorgt ervoor dat de uitbreiding snel geformaliseerd kan worden.

4.5.2. Over het vereiste van inschrijving bij de Kamer van Koophandel is in de beantwoording van Kamervragen door de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, mede namens de Staatssecretarissen van Financiën en Economische Zaken en Klimaat (Aanhangsel Handelingen II, 2019/2020, nr. 3530) onder meer het volgende vermeld:

“Vraag 1

Klopt het dat als een ondernemer wel omzet heeft gemaakt in het eerste kwartaal en voldoet aan het criterium voor de zelfstandigenaftrek, maar om wat voor reden dan ook (nog) niet was ingeschreven bij de Kamer van Koophandel (Kvk) op 17 maart 2020, hij of zij geen aanspraak kan maken op de Tozo?

Antwoord 1

Ja. Een persoon die met zijn onderneming niet staat ingeschreven in het handelsregister van de Kamer van Koophandel is naar de definitie van de Tozo geen zelfstandige, omdat deze persoon niet heeft voldaan aan alle wettelijke vereisten voor de uitoefening van een eigen bedrijf of zelfstandig beroep (artikel 1, onderdeel a, van de Tozo). Een ondernemer dient het eigen bedrijf of zelfstandig beroep vanaf een week vóór tot een week ná de start in te schrijven in het handelsregister van de

Kamer van de Koophandel (artikel 20 Handelsregisterwet 2007). Het niet voldoen aan de inschrijvingsverplichting levert een economisch delict op (artikel 1 e.v. van de Wet op de economische delicten).

(...)

Vraag 5

Wanneer geldt een verplichting tot inschrijving bij de KvK?

Antwoord 5

Op grond van de Handelsregisterwet 2007 zijn alle ondernemingen en rechtspersonen in Nederland verplicht zich in te schrijven in het handelsregister van de Kamer van Koophandel. Er is sprake van een onderneming als er sprake is van het zelfstandig leveren van goederen of diensten aan anderen, met de bedoeling om door deelname aan het economisch verkeer winst te maken.. (...).

Vraag 6

Wat is de reden dat bij de Tozo-uitkering de inschrijving bij de KvK als voorwaarde is gesteld en niet het hebben van een btw-nummer?

Antwoord 6

Voor de opzet van de Tozo is voor wat betreft de doelgroep in belangrijke mate aangesloten bij het bestaande Besluit bijstandverlening zelfstandigen 2004 (Bbz 2004). De voorwaarde van inschrijving in het handelsregister van de Kamer van Koophandel geldt ook voor het recht op bijstand op grond van het Bbz 2004, als onderdeel van de wettelijke vereisten voor de uitoefening van een eigen bedrijf of zelfstandig beroep (artikel 1, onderdeel b, onder 1, van het Bbz 2004). Er is niet overwogen om voor de Tozo af te wijken van deze voorwaarde voor bijstandsverlening aan zelfstandigen op grond van het Bbz 2004”.

4.6. Zoals uit 4.5.1 en 4.5.2 blijkt is bij de totstandkoming van de regeling onderkend dat het mogelijk is dat een ondernemer (nog) niet is ingeschreven bij de Kamer van Koophandel. De inschrijving bij de Kamer van Koophandel is evenwel een wettelijk vereiste waaraan moet worden voldaan voor de uitoefening van arbeid in eigen bedrijf of zelfstandig beroep en daarmee ook een vereiste om te kunnen worden aangemerkt als zelfstandige in de zin van artikel 1 van de Tozo. Dat de Belastingdienst, financiële instellingen en verzekeraars appellant nooit om een nummer bij de Kamer van Koophandel hebben gevraagd, kan er niet aan afdoen dat de inschrijving bij de Kamer van Koophandel wel een wettelijk vereiste was waaraan hij als ondernemer moest voldoen. Verder is in artikel 17 van de Tozo bepaald dat bij ministeriële regeling de kring van rechthebbenden kan worden uitgebreid, waarbij ook kan worden afgeweken van het begrip zelfstandige. De Minister heeft van deze mogelijkheid in gevallen zoals die van appellant geen gebruik gemaakt. Gezien het vorenstaande bestaat geen aanleiding om te oordelen dat aan de in artikel 2, eerste lid, van de Tozo gestelde voorwaarde van inschrijving van de zelfstandige in het handelsregister op 17 maart 2020 als zodanig verbindende kracht moet worden ontzegd, dan wel om die voorwaarde in het geval van appellant buiten toepassing te laten.

4.7. Uit 4.1 tot en met 4.6 volgt dat het hoger beroep niet slaagt, zodat de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1789](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

Jnb 2021, 699

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 05-08-2021 (publ. 06-8-2021), ARN 21/3177

burgemeester van de gemeente Arnhem, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Algemene plaatselijke verordening Arnhem (Apv) 2.3.1.13

APV. COVID-19. Verlenen tijdelijke aanvullende terrasvergunning. Afwijking beleid vanwege richtlijnen en regels rondom coronavirus. I.c. moet verweerder

beter motiveren waarom hij tot dit besluit is gekomen waarmee wordt afgeweken van het beleid dat een terras niet voor een pand van een ander komt te staan. Op voorhand valt niet uit te sluiten dat de gebreken kunnen worden hersteld in de beslissing op bezwaar, bijvoorbeeld door bepaalde beperkingen aan de vergunninghouder op te leggen. Er is gelet op de belangen van vergunninghouder om zijn terrasvergunning te kunnen blijven gebruiken daarom geen aanleiding om de vergunning op dit moment te schorsen. Het tijdelijke terras mag dus voorlopig open blijven.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:4242](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidstijdenwet

JnB 2021, 700

MK ABRS, 04-08-2021, 202002817/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (Richtlijn) 5, 15, 16 aanhef en onder a

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46 lid 2, 5:51 lid 1

Arbeidstijdenwet (Atw) 5:5 lid 2, lid 3, 5:12 lid 1, 10:5 lid 1, lid 3, 10:7 lid 2

Arbeidstijdenbesluit (Atb) 2.1:1 lid 1 onder a, lid 3, lid 4, 5.23:1 aanhef en onder b, 5.23:2 lid 2 onder d, lid 3, 7:1

Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet en Arbeidstijdenbesluit 2013

ARBEIDSTIJDENWET. BOETE. Opleggen boete voor diverse overtredingen van de Atw. Lex certa-beginsel. I.c. heeft de staatssecretaris geen toepassing hoeven geven aan de vrijstellingsbepaling in artikel 2.1:1, eerste lid, onder a, van het Atb. Wijze van vaststelling overtredingen van de arbeids- en rusttijdennormen. Verwijzing naar arresten Hof van Justitie 9-11-2017, [ECLI:EU:C:2017:844](#) en 11-4-2019, [ECLI:EU:C:2019:318](#). I.c. geen strijd met het ne bis in idem-beginsel. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het boetebedrag passend en geboden is. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RVS:2021:1750](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 701

MK ABRS, 04-08-2021, 202002730/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Harlingen.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 3, 10

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. VERZOEK. DOCUMENT. Aan aanspraken op openbaarheid die aan de Wob kunnen worden ontleend mag geen afbreuk worden gedaan door de gekozen wijze van gegevensverwerking.

I.c. mocht openbaarmaking van de domeinnamen van de verzenders en (kopie)ontvangers van de mailberichten op grond van artikel 10, tweede lid, onder e, van de Wob niet worden geweigerd.

[...] Moet het college de domeinnamen van de e-mailadressen openbaar maken?

[...] 5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 5 februari

2020, [ECLI:NL:RVS:2020:381](#), bevat de Wob geen verplichting om gegevens te vervaardigen die niet in bestaande documenten zijn neergelegd, ongeacht de mate van inspanning. De rechtbank heeft terecht met verwijzing naar deze uitspraak overwogen dat het college daarom niet is gehouden tot het vervaardigen van een Excel-lijst waarop de verzenders en (kopie-)ontvangers van e-mailberichten zijn vermeld of om op de documenten te noteren bij welke organisatie de betreffende personen werkzaam zijn.

5.2. De rechtbank gaat er wel aan voorbij dat gevraagde informatie, te weten de domeinnamen van de e-mailadressen van de verzenders en (kopie-)ontvangers van de mailberichten, elektronisch zijn vastgelegd en dat deze informatie onder het college berust. Niet in geschil is dat er op zichzelf geen bezwaar bestaat tegen het verstrekken van de domeinnamen, omdat deze geen persoonsgegevens bevatten. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 12 oktober 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AU4157](#), is ook een elektronisch document waarin gegevens worden bijgehouden, zoals hier aan de orde, een document in de zin van artikel 1, aanhef en onder a, van de Wob waarop het bepaalde in artikel 3 van de Wob van toepassing is. Aan aanspraken op openbaarheid die aan de Wob kunnen worden ontleend mag geen afbreuk worden gedaan door de gekozen wijze van gegevensverwerking. Deze aanspraken kunnen illusoir worden indien, zoals in dit geval, door de wijze van gegevensverwerking de domeinnamen van de e-mailadressen die op zichzelf onderdeel van de documenten zijn, niet zichtbaar zijn. De door [appellant] gevraagde informatie kan zichtbaar worden gemaakt door bijvoorbeeld, zoals [appellant] voorstelt, in het e-mailprogramma op de naam van de verzender of ontvanger te klikken en daarna een print-screen te maken. Vervolgens kunnen de namen van de ontvangers en verzenders worden weggelakt en kunnen de domeinnamen van de e-mailadressen zichtbaar blijven. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat openbaarmaking van de domeinnamen van de verzenders en (kopie)ontvangers van de mailberichten op grond van artikel 10, tweede lid, onder e, van de Wob mocht worden geweigerd.

[...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1737](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 702

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 02-08-2021 (publ. 10-08-2021), AWB 21/993
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

VWEU 20

REGULIER. Aanvraag tot het wijzigen van Chavez-Vilchez-verblijfsrecht, in verblijf voor het uitoefenen van gezinsleven met haar minderjarige dochter, die de Nederlandse nationaliteit bezit omdat eiseres wil naturaliseren tot Nederlander en haar huidige (afgeleide) verblijfsrecht (met een tijdelijk karakter) daar aan in de weg staat. Afwijzing van de aanvraag van eiseres leidt niet tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Uit de arresten van het EHRM in de zaken B.A.C. tegen Griekenland en Hoti tegen Kroatië leidt verweerder terecht af dat artikel 8 van het EVRM geen aanspraak geeft op een bepaald soort verblijfsvergunning, op voorwaarde dat de door artikel 8 van het EVRM beschermde rechten worden gerespecteerd. De keuze om een bepaald type verblijfsstatus te verschaffen, is voorbehouden aan de nationale autoriteiten.

2. Op 6 april 2020 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot het wijzigen van haar verblijfsrecht in verblijf voor het uitoefenen van gezinsleven met referente op grond van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft de aanvraag van eiseres opgevat als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'uitoefenen van gezinsleven conform artikel 8 EVRM' met referente.

2.1. Eiseres heeft de onderhavige aanvraag ingediend omdat zij wil naturaliseren tot Nederlander. Haar bestaande verblijfsrecht, dat zij ontleent aan het arrest Chavez-Vilchez [[ECLI:EU:C:2017:354](#)], wordt aangemerkt als een afgeleid verblijfsrecht met een tijdelijk karakter, waardoor zij niet kan naturaliseren tot Nederlander. Voordat eiseres kan naturaliseren, moet zij in het bezit zijn van een verblijfsvergunning op een grond die een naar zijn aard niet-tijdelijk karakter heeft. [...]

5.1. Vaststaat dat eiseres in Nederland rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 20 van het VWEU, ontleend aan het arrest Chavez-Vilchez. Niet is in geschil dat eiseres zolang zij dit verblijfsrecht heeft niet wordt bedreigd met uitzetting uit Nederland.

5.2. Zoals verweerder gaandeweg de procedure heeft verduidelijkt, staat een verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU, ontleend aan het arrest Chavez-Vilchez, niet in de weg aan het daarnaast bestaan van een verblijfsrecht voor een ander verblijfsdoel (van niet-tijdelijke aard) en, als aan de voorwaarden daarvoor wordt voldaan, aan het daartoe verlenen van een verblijfsvergunning. [...] In geschil is of verweerder gezien de feiten en omstandigheden in dit geding gehouden was een dergelijke niet-tijdelijke verblijfsvergunning, namelijk voor het uitoefenen van gezinsleven met haar dochter conform artikel 8 van het EVRM, aan eiseres te verlenen. [...]

5.4.1 Verweerder heeft vastgesteld dat er sprake is van gezinsleven tussen eiseres en referente dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Vervolgens heeft verweerder beoordeeld of eiseres en referente door het nemen van het bestreden besluit van elkaar worden gescheiden en naar het oordeel van de rechtbank terecht geconcludeerd dat dat niet het geval is. Omdat eiseres een verblijfsrecht heeft op grond van artikel 20 van het VWEU en dit verblijfsrecht nog voortduurt, leidt het bestreden besluit niet tot een inmenging in het gezinsleven dat eiseres met referente uitoefent. Het bestaande gezinsleven kunnen zij zolang eiseres over haar huidige verblijfsrecht

beschikt, ondanks dat dit een afgeleid verblijfsrecht is met een tijdelijk karakter, ongestoord blijven uitoefenen. Het recht op respect voor haar gezinsleven, dat eiseres ontleent aan artikel 8 van het EVRM, is op die manier gewaarborgd en komt met het bestreden besluit niet in gevaar. Van inmenging door de overheid in het recht op eerbiediging van het gezinsleven is dan ook geen sprake. 5.4.2 [...]Dat de toekomst van het huidige verblijfsrecht van eiseres onzeker is, omdat het een van referente afhankelijk verblijfsrecht betreft, maakt niet dat er sprake is van schending van artikel 8 van het EVRM ten tijde van het bestreden besluit.

5.4.3. Naar het oordeel van de rechtbank concludeert verweerder terecht dat afwijzing van de aanvraag van eiseres niet leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

5.5. Hoewel niet in geschil is dat een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'uitoefenen van gezinsleven conform artikel 8 van het EVRM' naar zijn aard een niet-tijdelijk karakter heeft en in die zin een sterker verblijfsrecht oplevert dan een aan het arrest Chavez-Vilchez ontleend verblijfsrecht, leidt verweerder uit de arresten van het EHRM in de zaken B.A.C. tegen Griekenland [[ECLI:CE:ECHR:2016:1013JUD001198115](#)] en Hoti tegen Kroatië [[ECLI:CE:ECHR:2018:0426JUD006331114](#)] naar het oordeel van de rechtbank terecht af dat artikel 8 van het EVRM geen aanspraak geeft op een bepaald soort verblijfsvergunning, op voorwaarde dat de door artikel 8 van het EVRM beschermde rechten worden gerespecteerd. Daarmee is dan voldaan aan de vereisten van artikel 8 van het EVRM. De keuze om een bepaald type verblijfsstatus te verschaffen, is voorbehouden aan de nationale autoriteiten.

5.6. Verweerder is, gelet op het voorgaande, dan ook niet gehouden de aanvraag van eiseres in te willigen en haar een verblijfsvergunning te verstrekken op grond van artikel 8 van het EVRM.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:8765](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2021, 703

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 04-08-2021 (publ. 10-08-2021), AWB 20/9518 en AWB 21/1119

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 4:84

MVV. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank de beroepen tegen de weigeringen door de staatssecretaris om aan eiseres 1 een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) in het kader van nareis en aan eiser 2 een mvv met als verblijfsdoel 'verblijf als familie- of gezinslid bij referent' af te geven. De rechtbank stelt eisers in het gelijk. De staatssecretaris heeft eisers aanvragen om een mvv ten onrechte afgewezen. De staatssecretaris heeft in dit geval onvoldoende gemotiveerd waarom de omstandigheden van eisers geen aanleiding vormen voor de toepassing van artikel 4:84 van de Awb en af te wijken van het beleid om alleen op Nederlandse diplomatieke posten DNA-materiaal te laten afstaan. De rechtbank bepaalt dat de staatssecretaris DNA-onderzoek moet aanbieden aan eisers in Eritrea.

Mocht de staatssecretaris het niet beschikbaar zijn voor DNA-onderzoek tegenwerpen?

5. De rechtbank beoordeelt of de staatssecretaris met het aanbieden van het DNA-onderzoek aan eiseres 1 en het vervolgens vaststellen dat eiseres 1 niet beschikbaar is voor DNA-onderzoek, nu wel voldaan heeft aan de onderzoeksverplichting.

5.1. Eiseres 1 betoogt dat zij vanaf augustus 2019 heeft afgewacht totdat de staatssecretaris het DNA-onderzoek zou opstarten en vervolgens heeft eiseres 1 op 17 januari 2020 de staatssecretaris

om informatie verzocht. Aan eiseres 1 zijn vervolgens aanvullende vragen gesteld, waarna zij heeft gemeld te proberen om Eritrea zo snel mogelijk uit te reizen. Zij heeft daarbij ook verklaard dat zij vermoedde dat dit langer dan vier weken zou duren vanwege de problemen rondom de vluchtelingenkampen in Ethiopië en kort daarna zijn de grenzen gesloten vanwege het coronavirus. Op 27 november 2020 is door eiseres 1 gevraagd of het mogelijk is om de situatie in het grensgebied af te wachten, maar juist op die dag is om meer informatie door de staatssecretaris gevraagd. Daarnaast dient ook de lange duur van de procedure bij de beoordeling worden betrokken en dat eiseres haar minderjarige kinderen (eiser en eiseres 2) moet achterlaten om DNA-materiaal af te staan in Ethiopië, waarbij de reis zeer onveilig is. Gelet op deze bijzondere omstandigheden had de staatssecretaris af moeten zien van toepassing van het beleid op grond van artikel 4:84 van de Awb en moeten meewerken om op een andere wijze de familierechtelijke band te kunnen vaststellen tussen eiseres 1 en referent. Het bestreden besluit is daarom onzorgvuldig voorbereid, onvolledig en onvoldoende gemotiveerd, aldus eiseres 1.

5.2. In Werkinstructie 2018/20 'Nader onderzoek in de nareisprocedure' van de Immigratie- en Naturalisatiedienst is opgenomen:

'DNA-onderzoek wordt opgestart door de IND-medewerker die de aanvraag in behandeling heeft. Vreemdelingen om wier overkomst is verzocht, kunnen hun DNA-materiaal in beginsel afstaan bij de vestiging van de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging waar ze te zijner tijd de mvv op willen halen, in geval van een inwilliging. In zeer bijzondere en schrijnende zaken waarin van de vreemdeling niet verlangd kan worden dat deze voor de afname van DNA-materiaal naar de ambassade afreist, kan DNA materiaal worden afgenomen middels tussenkomst van IOM. Het is aan de IND-medewerker om te beoordelen of dit aan de orde is.'

5.3. De rechtbank is van oordeel dat nu de staatssecretaris in de uitspraak van 27 augustus 2019 is opgedragen om DNA-onderzoek aan te bieden, daarmee niet valt te verenigen dat de staatssecretaris dat onderzoek geen doorgang heeft laten vinden, omdat eiseres 1 niet beschikbaar is voor DNA-afname op een Nederlandse vertegenwoordiging. De staatssecretaris heeft ten onrechte geen bijzondere aandacht gehad voor de situatie van eiseres 1, referent en haar minderjarige kinderen (eiser en eiseres 1). Uit rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) [[ECLI:NL:RVS:2020:3117](#)] volgt dat de staatssecretaris onder omstandigheden gehouden kan zijn aanvullend onderzoek op enige wijze te faciliteren, bijvoorbeeld door tussenkomst van het IOM of de UNHCR. De Afdeling overweegt verder dat op voorhand niet valt uit te sluiten dat onder omstandigheden dit faciliteren ook bestaat uit samenwerking met een andere EU-lidstaat of ten minste een onderzoek door de staatssecretaris naar die mogelijkheid. Dat eiseres 1 Eritrea niet kan of wil uitreizen acht de rechtbank niet onbegrijpelijk, gelet op het aanzienlijk risico dat zij bij terugkeer niet opnieuw zal worden toegelaten dan wel gedetineerd zal worden vanwege een illegale uitreis en de problematische situatie in het grensgebied. Toestemming van de autoriteiten om legaal uit te reizen met het oog op DNA-afname is niet aannemelijk. Daarnaast kan van eiseres 1 in redelijkheid niet worden verwacht dat zij voor DNA-afname naar een Nederlandse ambassade in Ethiopië afreist. Zeker nu het de belangen van haar minderjarige kinderen (eiser en eiseres 2) ernstig zou schaden als zij de grens zou oversteken terwijl er geen garantie is dat zij naar Eritrea kan terugkeren om opnieuw voor haar kinderen te zorgen.

5.4. Met alleen het standpunt van de staatssecretaris dat een wereldwijde pandemie niet maakt dat hierdoor sprake is van een onevenredig gevolg voor eiseres 1, dat eiseres 1 haar vermoeden dat een langere tijd nodig is voor haar uitreis niet heeft onderbouwd en tot op heden geen telefoonnummer heeft overgelegd, is de staatssecretaris onvoldoende gemotiveerd ingegaan op de specifieke omstandigheden waar eiseres 1 zich in bevindt. De staatssecretaris heeft daarmee onvoldoende gemotiveerd waarom de omstandigheden van eiseres 1 niet uitzonderlijk genoeg zijn

om met toepassing van artikel 4:84 van de Awb af te wijken van het vereiste om de familierechtelijke relatie via DNA-afname op een Nederlandse post vast te stellen.

5.5. Gelet op het bovenstaande had het op de weg van de staatssecretaris gelegen om in dit zeer specifieke geval (al dan niet in overleg met eiseres 1) op zoek te moeten gaan naar een alternatieve manier waarop DNA-onderzoek op een daadwerkelijke en reële wijze aan eiseres 1 kon worden aangeboden.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:8766](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 704

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 28-07-2021 (publ. 12-08-2021), NL21.9863, NL21.9864, NL21.9867, NL21.9868

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) nr. 604/2013 12 lid 3

DUBLINVERORDENING. Malta. Beroep gegrond. Eisers zijn beiden in het bezit van een nog geldige werkvergunning voor Malta. Malta heeft op grond van artikel 12, derde lid, van de Dublinverordening het overnameverzoek aanvaard. De asielaanvraag van eisers is niet in behandeling genomen omdat Malta verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. Uit de laatste update van het AIDA-rapport en het CPT-rapport volgt dat de situatie in 2020 ten aanzien van het risico op detentie en de detentieomstandigheden is verslechterd ten opzichte van 2019, alleen al vanwege de ontstane problemen in verband met de COVID-19 pandemie. Gelet op de aard en strekking van de informatie, te weten dat méér dan incidenteel (want “in de overgrote meerderheid van de gevallen”) de detentie van asielzoekers onrechtmatig is, aanleiding om verweerder op te dragen nader onderzoek te verrichten. Er is geen aanleiding om aan te nemen dat de informatie geen betrekking heeft op Dublinclaimanten, nu uit de rapporten niet blijkt dat er een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen asielzoekers en Dublinclaimanten. De rechtbank vindt hiervoor steun in het feit dat het EHRM een interim measure heeft getroffen in de zaak 22615/21 v. the Netherlands. Van belang is dat het in het geval van eisers gaat om een gezin met een zeer jong kind.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:8798](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 705

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 09-08-2021 (publ. 09-08-2021), NL21.12280
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar Algerije in het algemeen ontbreekt niet.

1.1. De rechtbank is er ambtshalve mee bekend dat deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, bij uitspraak van 14 april 2021 ([ECLI:NL:RBDHA:2021:3701](#)) heeft overwogen dat zij geen aanknopingspunt ziet voor de veronderstelling dat succesvolle besprekingen tussen verweerder en de Algerijnse autoriteiten binnen een redelijke termijn tot uitzetting van de vreemdeling in die zaak kunnen leiden. Deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, heeft bij uitspraak van 21 april 2021 ([ECLI:NL:RBDHA:2021:4035](#)) overwogen dat van een tijdelijke uitzettingsbelemmering geen sprake meer is en dat zicht op uitzetting naar Algerije dus ontbreekt.

1.2. De rechtbank is op dit moment echter van oordeel dat zicht op uitzetting naar Algerije in het algemeen niet ontbreekt. De rechtbank wijst daarbij op de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, van 18 mei 2021 ([ECLI:NL:RBDHA:2021:5105](#)). De rechtbank is van oordeel dat verweerder deugdelijk heeft gemotiveerd dat zicht op uitzetting niet ontbreekt. Uit de overgelegde stukken blijkt dat de Algerijnse autoriteiten tot het uitbreken van de corona-pandemie bereid waren om onderdanen toe te laten tot het eigen grondgebied en daartoe vervangende reisdocumenten te verstrekken. Er bestaat geen reden om aan te nemen dat zij daar in beginsel niet langer toe bereid zijn. Verweerder heeft in de zaak van zittingsplaats Arnhem aangegeven dat op 30 april 2021 een gesprek met de Algerijnse autoriteiten heeft plaatsgevonden en dat op 26 mei 2021 de eerste presentaties op de Algerijnse ambassade weer zouden plaatsvinden. Uit de in de onderhavige zaak overgelegde brief van 29 juni 2021 blijkt dat er in mei 2021 uiteindelijk één presentatie heeft plaatsgevonden, waarvoor vijf vreemdelingen stonden gepland. Uiteindelijk zijn drie vreemdelingen gepresenteerd. De andere twee vreemdelingen zijn niet bij die presentatie verschenen. Er zijn toen geen nieuwe presentaties gepland, omdat de Algerijnse consul op korte termijn zou vertrekken. Uit wat verweerder ter zitting heeft verklaard volgt dat de nieuwe consul pas eind augustus zal arriveren, maar wel in gesprek is met de Algerijnse ambassade om presentaties van vreemdelingen reeds vóór de komst van de consul te hervatten. Vooralsnog is niet gebleken dat de Algerijnse autoriteiten weigeren presentaties in te plannen of weigeren laissez-passers (lp's) te verstrekken. Dat het inplannen van presentaties en de afgifte van lp's op dit moment is stilgevallen, is een tijdelijke belemmering die aan zicht op uitzetting vooralsnog niet in de weg staat. Ter vergelijking wijst de rechtbank op de uitspraak van de Afdeling van 26 juli 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:1638](#)).
[ECLI:NL:RBDHA:2021:8683](#)

[Naar inhoudsopgave](#)